

ступінь несподіваності. В результаті, процес змін буде складатися з послідовності кроків, кожен з яких допоможе забезпечити сприятливе сприйняття наступного кроку.

На перший погляд може здатися, що такий підхід до впровадження змін забирає зайвий час, але насправді це дозволяє швидше досягти результатів. Поступова адаптація персоналу до нових умов дозволяє мінімізувати внутрішні опори та протидію, що прискорює процес і призводить до значного збільшення продуктивності в майбутньому.

Я вважаю, що на великих торговельних підприємствах можна здійснювати інновації шляхом створення спеціалізованих команд або проектних груп, які будуть відповідати за інноваційний розвиток відповідних галузей без збільшення кількості працівників апарату управління. Такі команди можуть бути підпорядковані керівнику підприємства або заступнику з економічних чи технічних питань. Вони повинні включати провідних фахівців відділів економіки, техніки, маркетингу і головного інженера, а також інших експертів з відповідних галузей, що дозволить ефективніше розробляти та впроваджувати нові ідеї.

На мою думку, для підвищення конкурентоспроможності великих торговельних підприємств необхідно створити спеціалізовані інноваційні центри, які будуть займатись розробкою та апробацією нових технологій, управлінських систем та програм впровадження нововведень разом з постачальниками та транспортними організаціями. Ці центри мають систематизувати та обробляти інформацію з мережі Інтернет та інших джерел, вести пошук нових ідей та конкурентоспроможних програм. Важливо, щоб центри діяли за попередньо розробленими типовими положеннями, затвердженими керівником підприємства. Зв'язок між інноваційними центрами великих підприємств може забезпечуватись співпрацею зі спеціалістами малих і середніх торговельних підприємств.

Література

1. Ващенко Н. Сутність інновацій торговельного підприємства. *Теоретичні та прикладні питання економіки*. 2014. № 1 (28). С. 369–381.
2. Економічні проблеми сталого розвитку: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, присвяченої пам'яті проф. О. Ф. Балацького: у 4 т. За заг. ред. О. В. Прокопенко. Суми: Сумський державний університет, 2013. Т. 3. С. 82–83.
3. Іжевський В. В. Інноваційний розвиток роздрібної торгівлі та ресторанного господарства у ринковому середовищі: дис. кандидата економічних наук: 08.00.04. Львів. 2011. 189 с.
4. Колодяжна І. В. Проблеми і перспективи розвитку інноваційної діяльності торговельних підприємств України. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2015. Вип. 5. С. 53–56.

УДК 658:001.895

*Швецов В. А., аспірант кафедри підприємництва та бізнесу
Київський національний університет технологій та дизайну*

МОДЕЛІ АКАДЕМІЧНОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА

Академічне підприємництво – це процес перетворення результатів наукових досліджень та розробок у комерційно успішні продукти та послуги. Це дієвий механізм для забезпечення фінансування наукових проектів та розробок, залучення нових технологій, створення робочих місць та економічного зростання [1].

Моделі академічного підприємництва можна поділити на дві головні категорії: внутрішні та зовнішні моделі [2].

Внутрішні моделі академічного підприємництва передбачають створення підприємств у межах університетських структур. Ці моделі сприяють розширенню діяльності університетів, збільшенню обсягів наукових досліджень та розробок, залученню інвестицій та створенню нових робочих місць. До цих моделей належать:

Університетські технопарки. Це спеціальні центри, які створені для підтримки технологічного підприємництва. Технопарки надають інфраструктуру, технічну та консультативну підтримку для стартапів.

Університетські підприємства. Університети можуть створювати підприємства з метою комерціалізації результатів наукових досліджень та розробок. Ці підприємства можуть мати доступ до інвестиційних ресурсів та інтелектуальної власності університету.

Університетські дослідницькі центри. Ця модель передбачає створення спеціалізованих дослідницьких центрів, які знаходяться університетів та співпрацюють з іншими відділами та дослідницькими групами університету. Ці центри зазвичай фінансуються з джерел, пов'язаних з університетом, та забезпечують підтримку наукових досліджень та розробок [3].

Університетські інкубатори. Ця модель передбачає створення спеціалізованих інкубаторів для стартапів, які знаходяться університету. Ці інкубатори забезпечують підтримку для розвитку стартапів, таку як консультативні та технічні послуги, доступ до інвесторів та мережі партнерів, а також фінансову підтримку.

Основні зовнішні моделі академічного підприємництва [4]:

Ліцензування технологій. Ця модель передбачає передачу прав на використання технології зовнішнім компаніям за певну плату або відсоток від прибутку. Університети можуть виступати як власники патентів та інтелектуальної власності.

Співпраця з комерційними структурами. Ця модель передбачає створення спільних підприємств з комерційними компаніями з метою розробки та виробництва нових продуктів. Університети можуть надавати свої наукові розробки та дослідження, а комерційні компанії – свої ресурси та фінансову підтримку.

Інкубаційні програми. Ця модель передбачає підтримку стартапів та малих підприємств університетом. Університети надають інфраструктуру, консультативну та технічну підтримку, фінансову підтримку та доступ до мережі інвесторів.

Фонди ризикового капіталу. Ця модель передбачає створення фондів ризикового капіталу, які інвестують у стартапи та інноваційні проекти.

Література

1. Кирилук В. В., Колядич О. І., Рябоконт І. О. Академічне підприємництво молодих вчених України в сучасних умовах. *Трансформація менеджменту бізнес-організацій: сучасні тренди та виклики: монографія*. За заг. наук. ред. М. П. Сагайдака, Т. О. Соболевої. Київ, 2021. С. 272–287.
2. Кнут А., Красовська О. Академічне підприємництво в Україні. URL: <https://fnst.org/sites/default/files/uploads/2016/08/08/aeinukraineukr4web.pdf>.
3. Чухрай Н. І. Академічне підприємництво за кордоном та в Україні. URL: http://ena.lp.edu.ua:8080/bitstream/ntb/12705/1/068_Akadem%D1%96chne%20p%D1%96dpri%D1%94m_448_458_714.pdf.
4. Kolot, A., Kozmenko, S., Herasymenko, O. (2010). Development of a Decent Work Institute as a Social Quality Imperative: Lessons for Ukraine. URL: <https://ir.kneu.edu.ua:443/handle/2010/36528>.

УДК 339

*Ахбаиш А. С., студ. БПКД2-20
Гончаренко І. М., к.е.н., доцент
Київський національний університет технологій та дизайну*

**МІЖНАРОДНА ЕКОНОМІКА ТА ЇЇ РОЛЬ У ЗРОСТАННІ
ДОБРОБУТУ ЛЮДСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ**